

המפלת התיכה פרק שלישי נדה

כה.

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פ"י מהלכות
אורי ביאה הלכה ז'
ב א ב מיי פ"ד מהלכות
בבירא הלכה י' סג
עין י"א שו"ע י"ד סימן
שט פ"ק ז'
ב א ג מיי פ"א מהלכות
בבירא הלכה י"ד ופ"י
מהלכות אורי ביאה הלכה ז'
והלכה י' סג עין קמ"ד
הושע י"ד סימן שט פ"ק
ג:
ב א ד ה ו ז מיי פ"י
מהלכות אורי ביאה
הלכה ז' סג לאון ק"א:

פרשת בניא. פ"ה שם איש וכן בערוך ו' ואינו כן דלם כן ה"ל
לממר מפומבדיתא אלף פרש"ז"ס לשון פרנסות
וממלה: **ברא** בשר מהו. מממני דקמני מלא דם ומלא מים
ליכא למפשט דלימלא הא מלא בשר חוששת אלז ודאי ולד לא הוי
א"ג הא דלא חשיב משום דפלוגמא
לא מיירי: **שמא** בר' יהושע.
אע"ג דעמי לממר צמקון מחלוקת
צלול אלז צעכור דברי הכל ולד
רבי נמי מסופק היה זהא דלא
קאמר שמא:

(לעיל) **בסומבוס.** וא"מ ואם
שפיר מלא
דס הוי כחמיקה צמטוכה דס שפיר
מלא בשר נמי להוי כחמיקה של בשר
דלמר צפירקין דלינה טמאה לידה
כשלין זה עמס ויש לומר דשפיר
דמיא לולד טפי מחמיקה וטמא אפילו
אין זה עמס אע"ג דצמלא דס שמיס
שוים: **מחלוקת** בצ"ה. פ"ה
מלא מים וכן משמע וקשה ובי עדיף
ממלאה דס דלמר לעיל דטמאה
נדה ולא לידה אפי' לרבי יהושע לכך
נראה לפרש צלול ועכור היינו בשר
עכור ובשר צלול: **שאיין** הקב"ה
עושה עור בו'. דכמנות עור צעור
אדם מיירי דמתרגמינן על משך
צשריהון: **סימן** וד' בבהמה דקה
מינוף. האי טינוף הוא ולד עכמו ולא
דמי לטינוף דלקמן דרוב בהמות
מטנפות דהתם טינוף של אחר יצירת
הולד: **גבי** בהמה לחומרא. ואע"ג
דקולא הוא שמוליאין צמון מרשט
ישראל היינו משום דאי לא יסיב
לכהן אתי למשרי בגיזה ועבודה:
אינה חוששת. וקסבר רב דצעכור
מחלוקת ר"מ ורבנן:

תחלת ברייתו מראשו. מימה
דצפ' בתרא לטוטה
(דף מה) קסבר אבא שאל תחלת
צרייתו מטיצורו ומשלח שרשי אילך
ואילך ונראה לר"מ דגרס (ט) צרשון וכן
פרי"ח ובתוספתא פירש כעין חגב
דסלעס מתרגמינן רשון וכן משמע
דמיירי צעכור הצב"ס:
עור ובשר תלבישני ועצמות וגידיים
תסוכבני. צרישא עור ובשר
והדר עצמות וגידיים וצמיתים הממס'
דיחזקאל (סימן לו) איפכא גידין
והדר בשר ומפרש צמדת"ס למה
דזכר דומה לאדם שפוטע וחזור
ולובש (ט) מה שפוטע ראשון לובש אחרון
אלז צמלת צריית הולד עור ובשר
תחלה ואח"כ עצמות וגידיין:
לידע

וקרא אסמכתא בעלמא הוא א"ל רב חנינא בר שלמיא לרב הא רבי הא
ר' ישמעאל בר' יוסי והא רבי אושעיא והא רבי יהושע בן לוי מר כמאן ס"ל
א"ל אני אומר אחד זה ואחד זה אינה חוששת ושמואל אמר אחד זה ואחד
זה חוששת ואודא שמואל למעמיה דכי אתא רב דימי אמר מעולם לא
דכו שפיר בנהרדעא לבר מההוא שפירא דאתא לקמיה דשמואל דמנח
עליה חוט השערה מהאי גיסא וחזיא מהאי גיסא אמר אם איתא דולד
הואי לא הוה זיג כולי האי: ואם היה מרוקם וכו': תנו רבנן (א) איזהו
שפיר מרוקם אבא שאול אומר (תחלת ברייתו) מראשו ושתי עיניו כשתי טיפין של זבוב תני רבי
חייא (מרוחקין זה מזה שני חוטמין כשתי טיפין של זבוב תני רבי חייא ומקורבין זה לזה ופיו
מתוך כחוט השערה וגיותו כעדשה ואם היתה נקבה (נדונה כשעורה לארכה וחתוך ידיים ורגלים אין
לו ועליו מפורש בקבלה) הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני עור ובשר תלבישני ועצמות וגידיים
תסוכבני חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה רוחי ואין בודקין אותו במים שהמים עזין
וטורדין

פרשת בניא. שם האיש: **כסומבוס.** צריש פירקין [כ"א] דס צמטון החמיקה
מטנפא משום נדה ויחידה היא: **כר'** יהושע אמרה. דמשום עור
שפיר לחודיה מטנפא (משום לידה ויחידה היא דלימלא אפילו
צמלא בשר פלוגי כיון דלוינו מרוקס
דפליג רבי יהושע צשפיר לחודיה
צמלא דס מודה דלאו ולד הוא דס
מורכח עליון: **צעכור.** מה צמטוכו
עכור דאיכא למימר ולד היה ונימוח:
צלול. שהוא מלא מים צלולין: היינו
דאיצטרך קרא. לרבי יהושע דמשום
עור לחודיה הוי ולד: **אלא** אי
אמר. טעמא דרבי יהושע משום
דעכור הוא ואיכא למימר נימוח ולא
משום עור קרא ל"ל: **אלא** לאו צלול
מחלוקת. ותיובתא דר"ל: **אלא** אמרו.
רישא צמטוכו פרק הלוקח צמיה
מן העובד כוכבים (דף ע"ט) לענין
לפטור את שבה אחריו מתורת צכור:
טינוף. לאחר שקבלה מן הוכר ונוצר
הולד נימוח וזו הימנו ויוצא והולך
ואותו טינוף פוטרמה מן הצכורה:
שפיר ושליא. או שפיר או שליא: **ספוקי**
מספקא ליה. צעכור ופיה אי ולד
הוא אס ליה: **הכא** לחומרא. והכא
לחומרא. גבי צכורת צמיה אמר
דלאו ולד הוא ולא פטר את הבא
אחריו דאי אמרת פטר קא גזיז
ועביד ציה עבודה ודלימלא לאו ולד
הוא ההוא קמא וקאמי ליה תקלה
וגבי טומאת ולד איזל לחומרא דקאמר
ולד הוא וטמאה שזועיים וימי טוהר
לא ס"ל דיתבי לה. וגבי צכור דס
דקולא היא דקאמר פטר את הבא
אחריו ולא איכפת לן דאין קדושה
צכור אדם אלף ממון כהן ה'
קטלים וספק ממונה לקולא דכהן הוי
מוציא מחברו עליו הראיה: הא רבי.
דלמר לעיל לא שמעתי: והא רבי
ישמעאל דרבי מלא בשר טמאה
לידה: והא רבי אושעיא דלמר
צעכור מחלוקת: והא רבי יהושע בן
לוי. דלמר צלול מחלוקת: אחד זה
ואחד זה. אחד עכור ואחד צלול:
חוששת. ויושבת ימי טומאה ואין לה
ימי טוהר דספק ולד הוא ולא ודאי:
לא דכו שפיר. לא טיהרו את המפלת
שפיר משזועים ואפי' צללה יצישתא:
נהרדעא. אמריה דשמואל: זיג
צלול: **טיפין** של זבוב. עיני זבוב:
ופיו מחוט כחוט השערה. סדק קטן
וגרסה כאליו חוט השערה מתוח שם:
גויסו. גיד אשר הזכר. והא דתנן [ב]:
תשז לזכר ונקבה אלמא מספקא לן
אס זכר אס נקבה כשלין יכיר זו
הצבר מיירי: **כשעורה.** היא סדוקה
לארכה: **וחיסוד** ידיים ורגלים. עדיין
אין נראין כדלמרינן תחלת צרייתו
מראשו: **כחלב.** זהו שכבת זרע
שהוא נימך וקלוט מתחלה צשעת
יציאתו כחלב ואח"כ נעשה קפוי:
וטורדין

תורה אור השלם
1. ויעשו ון אלהים לאדם
ולאשתו תהנות עור
ורקבשה כראשיה כ א
2. דלא קחלב תתיכני
ובגבינה תקפיאני:
איוב י'

מוסף רש"י

באשה שפיר. עור שס צו
זכר הולד (בכורות י"ט).

(א) ג' הערוך פשמיתא
וכ"א בע"י וסם איחא ג"כ
עד תליה קודם עד פליה;
(ב) נמי חוסי ע"ז נג. סוף
ד"ה או דלימלא וסם סת.
צמון ד"ה מרוקס. (ג) צמכות
יט. (ד) ותוספתא פ"ד ה"ד,
(ה) ז"ל כדאש פ"י סג. ק'
ג' הילקוט, (ו) בע"י ה"ג
נקבה כדכח כשעורה סדוקה
לארכה, (ז) רש"י. (ח) ערך
שפמיכאל, (ט) ז"ל כדכח
וכן איחא צמון ערך רשון,
(י) נמי חוסי יומא פ"ה. ד"ה
אבא אהלין, (יא) ריש פרשת
מריש, (יב) ז"ל מה שפוטע
אחריו לובש ראש אלז כ"י.
רש"י וכן הוא כדאי
דיחזקאל ויכ ר"מ וישא
שורקין גירסא שפטינו והכל
מה,

1. ויעשו ון אלהים לאדם
ולאשתו תהנות עור
ורקבשה כראשיה כ א
2. דלא קחלב תתיכני
ובגבינה תקפיאני:
איוב י'

מוסף רש"י

באשה שפיר. עור שס צו
זכר הולד (בכורות י"ט).